

Ἐστὴν Νεάπολιν ἔχει
ἔκρηξις τρομακτικῆ.

Προχθὲς τὰ ξημερώματα προτοῦ ἀκόμα εὐθύς
τὸ μόνον ἄστρον τῆς αὐγῆς κί' ὁ κόσμος πρὶν ξυπνήσῃ,
ἐνῶ ἀπλώνετο παντοῦ φωτὸς καὶ σκότους σκέπη
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἤκουετο ὑπόκωφον σ α λ έ π ι,
κρότος ἀντήχησε φρικτὸς ἐξαίφνης μὲς ἰστὴν πόλι,
καὶ ἴστο ποδαρι μονομιῆς ἐσηκωθῆκαν ὄλοι.

Πολλοὶ εὐρίθησαν γυμνοὶ καταμετῆς τοῦ δρόμου
καὶ ἐκύτταζον ἐδῶ κί' ἐκεῖ μετὰ παλμῶν καὶ τρόμου·
ἄλλοι δὲ τὸ ἐκούνησαν ποσῶς ἀπ' τὸ κρεββάτι,
γιατὶ ἐνόμισαν φωτιὰ πῶς πῆρε τὸ Πικλάτι·
πολλοὶ τὸ πῆραν γιὰ σεισμό καὶ ἰσταυροκοποῦντο,
κί' ἄλλοι δὲν πῆραν εἰδῆσι, κί' ἠσύχως ἐκοιμοῦντο.

Εἶπαν πολλοὶ μηδενιστῶν πῶς ἐξερράγει σφαῖρα
κί' ἄλλοι φρονοῦν πῶς ἐρριξε κανένας ἴστον ἀέρα;
Ὁ βασιλεὺς ἰστὴν ἐξοχὴ θυμόνει ὑπεριμέτρως,
κί' ἀπεσταλμένος ἐρχεται ἐδῶ ὁ Χατζῆ-Πέτρος
Ὁ κύριος Θεόδωρος φοβεῖται καὶ τρυπῶνει,
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς γυμνὸς πετεῖται ἴστο μπαλκόνι.

Ἄλλ' ὅμως εἰς τὴν σιωπὴν ὁ κόσμος δὲν ἀντέχει
κί' ἓνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ—βρὲ ἀδελφε τί τρέχει;
Κί' εὐθύς διασκρπίζονται σ' ὄλαις τῆς συνοικίας,
πρὸ πάντων ὅπου ἤκουαν κουβένταις γυναικειαῖς,
καὶ ἀπὸ ὄλους ἐθγαίναν συγκεχυμέναι λέξεις,
«σεισμός, χολέρα, πυρκαγιὰ, πλημμύρα, ἀναφλέξεις.»

Ἐν τούτοις ἰστὴ Νεάπολι συνάζονται τὰ πλήθη
καὶ βλέπουν τὴν καταστροφὴν μὲ πονεμένα στήθη.
Μόνον σωροὺς κί' ἐρείπει ὁ κόσμος διακρίνει
καὶ ὁ καθένας στεναγμὸν βαθύτατον ἀφίνει.
Ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ γεγονός ἐδιηγοῦντο πλάνοι
καὶ τρέχοντες μὲ νυκτικὰ οἱ Νεαπολιτάνοι.

Μόλις ὁ καταχθόνιος ἠκούσθη αἶφνης βρόντος,
συνεταράχθη ὄλ' ἡ γῆ καὶ ἐσφιξεν ὁ πόντος·
αἱ πέτραις ἐτινάχθησαν ὡς ἴστο Νοσοκομεῖον,
καὶ ἄπειροι ἠγέρθησαν νεκροὶ ἐκ τῶν μνημείων.
Τὰ ἴτιναξε μιὰ ἀγελάς καὶ ἓνα δύο τράγοι,
κί' εὐθύς τὸ καταπέτασμα εἰς τρία διερράγη.

Καὶ τότε ὠμολόγησεν ὁ ἰσχατος κί' ὁ πρῶτος,
ἰδόντες τὰ γενόμενα, πῶς μέγας ἦν ὁ κρότος.
Ἵστερα πιά ἐτραβῆξε ἴστο σπῆτι του καθένας
μὲ ἐντυπώσεις θλιβεράς κί' ἔτοι συγκεχυμένας·
κί' ἦταν ἀκόμη σκεπτικὸς καὶ μὲ τὰ νυκτικὰ του,
ὡς ποῦ ἴστο τέλος ἴνυθηκε κί' ἐπῆγε ἰστὴ δουλειὰ του.

Νὰ καὶ ἀλληλογραφία
δίχως γνώσεις καὶ σοφία.

Τῷ Ἀέλι Νί—Ἐλάθεμεν τοὺς στίχους σας καὶ πάλι,
ἀλλ' ὅμως δὲν τοὺς βάζομεν, διότι ἔχουν χῶλι.

Τῷ Κάπα Φί—Παρακαλῶ εἰς τὸν περίπατόν σας
μὴ βέλη μὰς τοξενετέ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας.

Τῷ Ἀλφα Ηἴ—Ἐυάθαρεν πῶς κάμνετε ἰπαίνοους
διὰ τὸ φύλλον τοῦ Ρωμοῦ ἰστοὺς φαληρομένους.
Vous êtes très bonne et très aimable à la fois madame
et je vous pris continuez à faire de telles reciamos.

Τῷ Δνω ὁ μ φ.—Ἀπὸ ἡμᾶς ζητεῖτε,
καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὰς ξεροτωθῆτε.

Τῷ Βῆτα Ρό—Τί γίνεται ἡ φίλη σας ἐκείνη;
ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχὴν πολὺ καιρὸ θὰ μείνη;

Τῷ Μελομένη Δέλιτα Μί—Τοιαῦτα μὴ ζητήσης,
δὲ συ μισεῖς, κυρία μου, ἐτέρφ μὴ ποιήσης.

Τῷ σε βα σ τῷ Πρωθυπουργῷ—Σὰς εἶδα χθὲς τὸ βράδυ,
ἀλλὰ δὲν σὰς ἐγνώρισα ἀπ' τὸ πολὺ σκοτάδι.

Τοῖς φίλοις ἀνταποκριτὰς. Ὁ Καζαμίας βγαίνει,
καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ρωμοὺς ἐκ παρόδες περιμένει.

Ἐν Ὁδείῳ συναυλία
Μὲ μεγάλη ποικιλία.

Τὴν Τετάρτην τὸ ἑσπέρας ἴστος ὀκτώμιου καὶ πλέον
εἰς τὴν σάλα τοῦ Ὁδείου Λαμπιῆ ὁ Ναπολιτάν
συναυλίαν θὲ νὰ δώσῃ, τῇ συμπράξει τῶσων ἄλλων
μουσικῶν πολὺ σπουδαίων καὶ μουσικοδιδασκάλων.
Εἶναι ἐκλεκτὸν, ποικίλον κί' ἐντελὲς τὸ προγραμμά του,
κί' ἐπειδὴ γνωστὸν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἴστομά του,
κί' ἐπειδὴ κί' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸ πιάνο θὲ νὰ παίξῃ,
κί' ἐπειδὴ κί' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸ πιάνο θὲ νὰ παίξῃ,
κόσμος ἄπειρος, ἐλπίζω, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ θὰ τρέξῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις

ΗΜΕΡΟΔΕΚΤΑΙ ἐκλεκτοὶ, κομφοί, χαριστομένοι,
μὲ χίλιας δύο ζωγραφίαις τριγύρω στολισμένοι,
μικροί, μεγάλοι, μέτριοι, εἰς τρεῖς γραμμῆς γλώσσας,
μὲ ὄλας τῶν τὰς ἐορτὰς κί' ἀκόμη ἄλλας τῶσας,
φθηνότατοι, θεοφθνοὶ, εἰς διὰ τῶν τὰ εἶδη...
ὁδὸς Ἐρμού, ὁ ΚΟΡΑΗΣ, Ἄλφα Κωνσταντινίδη.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγορῶν, ἰστὴν Ἀγορῶν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓῆ ΜΑΓΝΗΣΑΔῆ λαμπρὸν Καφεπωλεῖον.
Συγχρόνως κἀκεῖ καὶ κατὰ πολὺ φιλοκομμένον,
ἴστο εἶδος του ἐξαιρετόν κί' εἰς ὄλους φημισμένον.

Ὅστις ἰπότης ἀληθὲς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ,
εἰς τὸν Πολυχρονόπουλον ἄς τρέξῃ ἐν τῷ ἄμα,
μὲ λιγοστὰ μὰ τέλεια μαθήματα ποῦ δίνει
ὁ μαθητὴς του γίνεται καὶ δάσκαλος συνάμα.
Ἡ μέθοδος του ἐκλεκτὴ καὶ πρώτη τ' ἄλογά του,
καὶ εἶναι δάσκαλος σωστός ποῦ ξέρει τὴν δουλειὰ του.

Τοῦ Ρωμοῦ μὰς τὸ Γραφεῖο —μὲσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χανταίων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρρενὲ τῶν Ἐὐφρονούντων —νύκτα μὲρα συζητούντων,
μὲ μπακίλλιδες καμπόσους. —παρκατῆδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητῆρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊούρια.